

عنوان مقاله:

توصیفات زلف در ادب فارسی با تکیه بر اشعار رودکی، سعدی و صائب

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی ادبیات، زبان شناسی و علوم انسانی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

مریم غفاری جاهد - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه حکیم سبزواری

خلاصه مقاله:

شاعران برای توصیف زیبایی معشوق، ابزارهای مختلفی به کار می گیرند. از نخستین دوره های شعر فارسی، اعضای بدن انسان به عنوان جلوه هایی از زیبایی مورد توجه بوده و شاعران به توصیف آن ها پرداخته اند. زلف یکی از مهمترین اعضاست که به دلیل قابلیت های فراوان و امکان توصیف با ابزارهای گوناگون، بیش از اعضای دیگر به آن توجه شده است. در این پژوهش با انتخاب نمونه هایی از شاعران سه دوره مشخص شعر فارسی خراسانی، عراقی، هندی - و بررسی نحوه توصیف زلف، به بررسی تصویر آفرینی شاعران در این سه دوره پرداخته ایم. نتیجه این بررسی نشان می دهد رودکی نسبت به سعدی و صائب تنوع وازگانی کمتری داشته و توصیفاتش از زلف تک بعدی است و تنها ظاهر آن را نشان داده است؛ در نتیجه تشبیهات تصویری و وجوه شباهت اغلب محسوس است؛ اما در سبک عراقی و هندی، تنوع و کارکرد واژه هادچار دگرگونی شده، توصیفات اغلب چند بعدی و ناظر بر کارکردهای معنوی زلف است. به این ترتیب می توان گفت تشبیهات از تصویر ثابت به تصویر متحرک و کارکردی تبدیل شده اند.

کلمات کلیدی:

زلف، تشبیه تصویری، تشبیه کارکردی، سبک خراسانی، سبک های عراقی و هندی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1716778>

